

Thời gian làm bài: 120 phút không kể thời gian phát đề

I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)

Đọc đoạn trích:

Chuyện kể rằng
Có quả trứng đại bàng
Rơi vào ổ gà đang ấp
Khi nở ra cùng với bầy gà
Đại bàng con ngưng ngưng chiêm chiếp
Nhảy bay loạng choạng sân nhà.

Không ai nói với đại bàng về những chân trời xa
Về những đại ngàn bí mật
Nên nó vẫn hồn nhiên bới đất
Chỉ có khát vọng mơ hồ
Lâu lâu lại cõn cào trong ngực...

Làm sao mà ai biết
Mình đã bắt đầu từ quả trứng nào đây
Sao không thử một lần vỗ cánh tung bay?...

(Trích *Khát vọng*, Đặng Hồng Thiệp, Thơ Sông Lam, NXB Hội Nhà văn, 2017)

Thực hiện các yêu cầu sau:

Câu 1. Đoạn trích trên được viết theo thể thơ nào?

Câu 2. Chỉ ra trong đoạn trích những từ ngữ miêu tả đại bàng khi nó rơi vào ổ gà đang ấp và nó ra cùng với bầy gà?

Câu 3. Theo anh/chị, các hình ảnh “những chân trời xa”, “những đại ngàn bí mật” có ý nghĩa gì?

Câu 4. Thông điệp nào có ý nghĩa nhất với anh/chị trong đoạn trích? Vì sao?

II. LÀM VĂN (7,0 điểm)

Câu 1 (2,0 điểm)

Từ nội dung đoạn trích ở phần đọc hiểu, anh/chị hãy viết một đoạn văn (khoảng 200 chữ) trình bày suy nghĩ về ý nghĩa của việc vượt lên chính mình để theo đuổi ước mơ.

Câu 2 (5,0 điểm)

“...Con Sông Đà tuôn dài tuôn dài như một áng tóc trữ tình, đầu tóc chân tóc ẩn hiện trong mây trời Tây Bắc bung nở hoa ban hoa gạo tháng hai và cuồn cuộn mù khói núi Mèo đốt nương xuân. Tôi đã nhìn say sưa làn mây mùa xuân bay trên Sông Đà, tôi đã xuyên qua đám mây mùa thu mà nhìn xuống dòng nước Sông Đà. Mùa xuân dòng xanh ngọc bích, chứ nước Sông Đà không xanh màu xanh canh hến của Sông Gâm Sông Lô. Mùa thu nước Sông Đà lừ lừ chín đỏ như da mặt một người bầm đi vì rượu bữa, lừ lừ cái màu đỏ giận dữ ở một người bất mãn bực bội gì mỗi độ thu về. Chưa hề bao giờ tôi thấy dòng Sông Đà là đen như thực dân Pháp đã dè chừng con sông ta ra đổ mực Tây vào mà gọi bằng một cái tên Tây láo lếu, rồi cứ thế mà phiết vào bản đồ lai chữ.

Con Sông Đà gợi cảm. Đối với mỗi người, Sông Đà lại gợi một cách. Đã có lần tôi nhìn Sông Đà như nhìn một cố nhân. Chuyến ấy ở rừng đi núi cũng đã hơi lâu, đã thấy thềm chỗ núi, trước mắt thấy loang loáng như trẻ con nghịch chiếu gương vào mắt mình rồi bỏ chạy. Tôi nhìn thấy cái miếng sáng lóe lên một màu nắng tháng ba Đường thi "Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu". Bờ Sông Đà, bãi Sông Đà, chuồn chuồn bươm bướm trên Sông Đà. Chao ôi, trông con sông, vui như thấy nắng giòn tan sau kì mưa dầm, vui như nổi lại chiêm bao đứt quãng. Đi rừng dài ngày rồi lại bắt ra Sông Đà, đúng thế, nó dầm dề ầm ầm như gập lại cố nhân, mặc dầu người cố nhân ấy mình biết là lắm bệnh lắm chùng, chốc diu dàng đấy, rồi chốc lại bản tính và gắt gỏng thác lũ ngay đấy..."

(Trích Người lái đò sông Đà – Nguyễn Tuân, Ngữ văn 12, tập một, NXB Giáo dục Việt Nam, 2016, tr. 191)

Cảm nhận về đẹp hình tượng con Sông Đà trong đoạn trích trên. Từ đó, nhận xét ngắn gọn về phong cách nghệ thuật của Nguyễn Tuân qua tùy bút "Người lái đò Sông Đà".

-----HẾT-----